

Arrest

nr. 348 502 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van “*Palestina afkomstig*” te zijn, op 25 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 30 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn uit Palestina, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU- lidstaat)” van 17 juni 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 3 oktober 2024 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die nog geldig is tot en met 2 oktober 2027 (AD, documenten, stuk 4 en landeninformatie, ‘info GR’).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees

Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Beide partijen werden op grond van artikel 39/62 van de vreemdelingwet gevraagd door de Raad om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Beide partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland neergelegd.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociaalezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer preciaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, maar slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland te doen gelden, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partij geeft tijdens het persoonlijk onderhoud aan in behandeling te zijn bij de psycholoog en legt ter ondersteuning hiervan een attest neer (AD, documenten, stuk 9 en NPO, p. 3-4). Uit het attest dat dateert van 9 juni 2025 blijkt inderdaad dat verzoekende partij op dat ogenblik sinds 2 januari 2025 in behandeling was bij een psycholoog. Hierin wordt gesteld dat zij ernstig psychisch leed ervaart dat direct gekoppeld kan worden aan haar ervaringen tijdens de oorlog in Gaza en aan haar migratiereis en dat zij te maken heeft gehad met talloze traumatische gebeurtenissen, waaronder het verlies van dierbaren en extreem moeilijke leefomstandigheden. Er wordt verder vermeld dat deze ervaringen plaatsvonden in een klimaat van permanente onzekerheid over haar toekomst en dat verzoekende partij intense en constante angst uit voor de veiligheid van haar familie die in Gaza achterblijft en dat deze bezorgdheid een centrale plaats in haar dagelijks leven inneemt en bijdraagt tot haar algehele staat van wanhoop. Verder wordt gesteld dat verzoekende partij melding maakt van slaapproblemen en dat al deze factoren hebben bijgedragen aan een verdere verzwakking van haar emotionele toestand. Regelmatige psychologische monitoring wordt in het attest sterk aangeraden. Er ligt heden geen attest voor waaruit kan blijken dat verzoekende partij na 10 juli 2025, de datum van de eerstvolgende afspraak vermeld in het psychologisch attest van 9 juni 2025, nog verdere psychologische bijstand en monitoring heeft gekregen.

Hoewel uit voorgaande blijkt dat verzoekende partij in juni 2025 met psychologische problemen kampte, liggen geen stukken voor waaruit kan blijken dat zij actueel nog steeds met psychologische problemen kampt en indien dit het geval zou zijn wat de ernst ervan is en welke psychologische opvolging nog noodzakelijk wordt geacht. Er kan niet blijken dat de voorgehouden problemen van verzoekende partij een niveau van ernst zouden bereiken dat zorg zou vereisen die in Griekenland niet beschikbaar zou zijn.

Verder haalt verzoekende partij ook nog aan dat zij beginnende diabetes heeft en dat zij hiervoor in behandeling is in België. Zij legt hieromtrent echter geen enkel objectief bewijsstuk voor (NPO, p. 7-8). Deze diagnose zou ook gemaakt zijn tijdens haar verblijf in Egypte en Turkije, men zou daar testen gedaan hebben en haar medicijnen gegeven hebben, maar ook daarvan legt verzoekende partij geen enkel bewijsstuk voor. Meer nog, zij kan zelfs de naam niet geven van de medicijnen die zij nam en momenteel neemt. Bijgevolg kan haar bewering dat zij aan diabetes zou lijden niet zomaar voor waar worden aangenomen. Verzoekende partij toont niet concreet aan dat zij heden kampt met ernstige psychologische of medische problemen of andere elementen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Verzoekende partij zet nergens concreet uiteen in welke mate haar gezondheidstoestand haar belet om haar rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze psycho-medische problemen zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten in Griekenland uit te oefenen. Uit dit alles kan niet worden afgeleid dat verzoekende partij nood heeft aan een behandeling die in Griekenland niet voorhanden zou zijn of dat een (tijdelijke) onderbreking van deze zorg een nefaste invloed zal hebben op de mogelijkheden van de verzoekende partij om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico bestaat dat hij zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. De verzoekende partij brengt wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou

verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Zoals reeds aangehaald blijkt uit het administratief dossier dat aan verzoekende partij in Griekenland op 3 oktober 2024 de vluchtelingenstatus toegekend werd (AD, documenten, stuk 4 en landeninformatie, 'info GR'). Er zijn geen gegevens waaruit blijkt dat verzoekende partij deze beschermingsstatus niet meer zou genieten. De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet rust bij de commissaris-generaal. Eens hieraan is voldaan, wat in casu het geval is, komt het toe aan de verzoekende partij die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekende partij levert dit bewijs niet door in het verzoekschrift louter in twijfel te trekken dat er nog sprake zou zijn van bescherming.

Verder dient er een onderscheid gemaakt te worden tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Uit het administratief dossier blijkt dat de ADET van de verzoekende partij nog geldig is tot en met 2 oktober 2027 (AD, documenten, stuk 4 en landeninformatie, 'info GR'). Uit de algemene informatie die voorligt, blijkt inderdaad dat verblijfsvergunningen voor personen met de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn (AIDA, "Country Report Greece. Update 2024", september 2025, p. 235). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Het loutere feit dat zij op heden niet langer over haar fysieke verblijfsvergunning zou beschikken omdat zij deze verloren is in een supermarkt, doet aan voorgaande geen afbreuk (NPO, p. 3). De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat ze geen duplicaat van haar documenten kan bekomen in Griekenland.

Hoewel het niet beschikken over de gedrukte verblijfsvergunning in de praktijk een aantal moeilijkheden met zich mee kan brengen voor een begunstigde van internationale bescherming om zijn rechten te doen gelden kan uit de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat begunstigten van internationale bescherming die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben en een duplicaat dienen aan te vragen a priori in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie belanden. Zelfs indien verzoekende partij niet langer in het bezit zou zijn van haar afgedrukte verblijfsvergunning, hetgeen niet zonder meer kan worden aangenomen gezien haar blote beweringen hieromtrent – zij wilde dit aangeven bij de politie, maar er was geen tolk dus ging dat niet –, toont zij, mede gelet op hetgeen hierna wordt vastgesteld inzake haar zelfredzaamheid en middelen niet aan dat zij niet in staat zou zijn deze moeilijkheden het hoofd te bieden zonder daarbij in een situatie van zeer verregaande materie deprivatie terecht te komen. Bovendien beschikt verzoekende partij nog over een kopie van haar Griekse ADET zodat zij in elk geval over een begin van bewijs van de geldigheidsduur van de originele ADET beschikt.

Verzoekende partij kan in het verzoekschrift niet dienstig verwijzen naar de moeilijkheden omtrent het verlengen van een Griekse verblijfsvergunning aangezien haar ADET nog geldig is tot en met 2 oktober 2027.

7. Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit de verklaringen en gedragingen van verzoekende partij. Zo blijkt dat zij reeds enkele weken na het verkrijgen van haar beschermingsstatus en zelfs slechts enkele dagen na het verkrijgen van haar Griekse verblijfsvergunning, basisdocument noodzakelijk voor erkende vluchtelingen om in Griekenland toegang te krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan deze internationale beschermingsstatus, doorgereisd is naar België (NPO, p. 5-6). Het is voor verzoekende partij op basis van dit kortstondig verblijf na het verkrijgen van haar beschermingsstatus en Griekse verblijfsdocumenten, niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Zij blijkt slechts beperkte stappen ondernomen te hebben om een leven als statushouder uit te bouwen in Griekenland. Zo blijkt dat verzoekende partij, nadat zij het opvangcentrum verliet, naar Athene trok met het vliegtuig waar zij enkele dagen naar werk zocht. Zij ging volgens haar verklaringen naar bushaltes waar werkgevers langskomen om werknemers te zoeken, maar slaagde er niet in om aan werk te geraken (NPO, p. 5-6). Hieruit kan echter niet

blijken dat verzoekende partij ernstige pogingen ondernomen heeft om in Griekenland werk te vinden. Er kan niet blijken dat zij beroep gedaan heeft op de hulp van de Griekse overheid of andere hulporganisaties of dat zij zich ingeschreven heeft bij een interimkantoor. Dit is mede het gevolg van het feit dat verzoekende partij slechts enkele dagen nadat zij haar Griekse documenten ontvangen heeft, vertrokken is, waaruit ook blijkt dat zijn nooit de intentie had om een poging te ondernemen om op duurzame wijze een bestaan als statushouder in Griekenland uit te bouwen. Haar gebrek aan kennis rond de Griekse documenten AFM en AMKA illustreert dit verder. Zij verklaart dat zij noch over een AMKA, noch over een AFM beschikte maar blijkt dit ook niet aangevraagd te hebben (NPO, p. 6 en 9). Nochtans blijkt uit algemene informatie dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Het fiscaal registratienummer is nodig om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, voor het openen van een bankrekening en het huren van een woning ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21). Verzoeker diende in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in op 27 september 2024 en dus na 31 december 2020. Er kan dan ook redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker een AFM-nummer werd toegekend.

Verder maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij na de erkenning als vluchteling niet in staat zou zijn geweest om de nodige stappen te zetten om haar AFM te actualiseren en om de omzetting van haar voorlopige sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), dat blijkens de beschikbare landeninformatie aan elke verzoeker om internationale bescherming wordt toegekend, in een AMKA te vragen ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Zij toont evenmin concreet aan dat zij daartoe niet in staat zou zijn ingeval van een terugkeer naar Griekenland.

Met betrekking tot haar zoektocht naar huisvesting dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij het grootste deel van haar verblijf in Griekenland doorbracht in het opvangcentrum. Nadat zij naar Athene reisde, sloep zij twee dagen op hotel en daarna in een park (NPO, p. 5). Uit niets kan echter blijken dat zij pogingen ondernomen heeft om duurzame huisvesting te vinden. Er kan uit niets blijken dat verzoekende partij alle redelijkerwijs van haar te verwachten stappen heeft ondernomen om gebruik te maken van de rechten en voordelen verbonden aan haar beschermingsstatus en zo haar situatie op dit vlak te verbeteren. Verder stelt verzoekende partij dat zij in Griekenland geen toegang had tot de gezondheidszorg. Zij kreeg naar eigen zeggen in het opvangcentrum in Mytilini geen medische hulp (NPO, p. 7). Uit haar verklaringen blijkt echter dat zij enkele dagen diende te wachten om een dokter te kunnen zien die haar dan pijnstillers gaf. Bovendien ging zij ook tweemaal naar de dokter in het opvangcentrum waar zij over haar psychische problemen sprak. Zij vertelde dat zij stress had en dat zij niet kon slapen (NPO, p. 9-10). De dokter zei dat hij haar zou helpen om een psychiater te vinden, maar in de 20-25 dagen dat verzoekende partij in het opvangcentrum verbleef, werd er geen afspraak voor haar geregeld (NPO, p. 9). Daarnaast kocht verzoekende partij in de apotheek medicijnen en ging zij in Athene naar een hospitaal van Artsen Zonder Grenzen. Daar werd zij gratis gecontroleerd en er werd haar medicatie voorgeschreven die zij de volgende dag zou krijgen (NPO, p. 8). Toen zij dit niet ontving, ging zij terug naar het hospitaal, maar dit was niet toegankelijk. Daarnaast heeft zij in Athene geen stappen ondernomen om psychische hulp te krijgen (NPO, p. 10). Hieruit kan dan ook niet blijken dat verzoekende partij doorgedreven stappen heeft ondernomen om de door haar aangehaalde problemen te verhelpen. Wanneer haar bovendien gevraagd wordt of zij contact opgenomen heeft met organisaties die haar eventueel konden helpen, stelt zij dat zij deze niet kende en zich daarover niet geïnformeerd heeft omdat zij net nieuw was in Griekenland (NPO, p. 8). Uit dit alles blijkt niet dat verzoekende partij geen toegang kreeg tot gezondheidszorg als statushouder in Griekenland. Zij toont niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland en indien zij nood zou hebben aan medische en/of psychologische opvolging, zij hiervan verstoken zal blijven en zij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. De verzoekende partij toont immers niet aan dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid. Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden of dat dit het geval zal zijn in geval van terugkeer. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Voorts kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoekende partij, die niet doet blijken van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van rechtspraak van het Hof van Justitie, over voldoende zelfredzaamheid beschikt om de moeilijkheden waarmee zij als terugkerende statushouder wiens ADET en AFM nog geldig zijn, kan geconfronteerd worden het hoofd te bieden zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen.

Het gegeven dat de verzoekende partij bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, volstaat niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten haar wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en

negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die ze er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Een algemene verwijzing, waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift betoogt dat ze geen bescherming geniet tegen refoulement in Griekenland, dient er op gewezen dat zij niet aantoont dat ze op heden niet meer over een internationale beschermingsstatus beschikt in Griekenland en ook niet aantoont dat de bescherming daar niet effectief is. Ze brengt geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat ze bij een terugkeer naar Griekenland geen bescherming zou genieten tegen refoulement en teruggestuurd zou worden naar haar regio van herkomst.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

8. Verzoekende partij klaagt aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde beslissingstermijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd en dat nergens wordt uiteengezet waarom deze termijn niet werd gerespecteerd. Deze termijn van vijftien dagen is echter een termijn van orde. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoekende partij lijkt te suggereren in het verzoekschrift. Het overschrijden van deze termijn brengt geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Verzoekende partij maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dan ook niet aannemelijk.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

10. Aangezien verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is haar verwijzing in de aanvullende nota naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig. In casu ligt er immers geen ontvankelijk beschermingsverzoek voor zodat er geen verder onderzoek nodig is.

11. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er lijken geen feiten of elementen aangetoond te worden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek lijkt dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 28 mei 2026 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

De advocaat van verzoeker vraagt aan de voorzitter of hij de aanvullende nota van 27 mei 2026 ontvangen heeft.

Volgens de advocaat van verzoeker werd er onvoldoende rekening gehouden met zijn persoonlijke elementen. Hij is afkomstig uit Khan Younis en leeft al sinds 2024 gescheiden van zijn familie. Hij wil zijn familie in veiligheid brengen, maar gezinshereniging in Griekenland zou 2 tot 2,5 jaar duren. In de bestreden

beslissing wordt dit herleid tot wetskritiek, maar dit vormt een wezenlijk element van zijn psychisch leed en de terugkeerrisico's.

Verzoeker is in behandeling bij zowel een psycholoog als een psychiater. Er wordt hem medicatie toegediend. Op 21 mei 2026 had hij zijn laatste afspraak met zijn psychiater en werd hem een voorschrift voor medicatie meegegeven. Hij is reeds 5 keer naar de psychiater geweest. De advocaat van verzoeker legt ter terechtzitting, nadat de zaak tot het einde aangehouden werd om hen de tijd te geven deze stukken te verzamelen, nog een aanvullende nota neer met bijkomende documenten hieromtrent. Verzoekers advocaat stelt dat uit deze stukken inderdaad blijkt dat verzoeker zowel in behandeling is bij een psycholoog (sinds januari 2025) als bij een psychiater (sinds december 2025). Dit allebei maandelijks. Hij krijgt dus zowel therapie als medicatie.

Verzoekers advocaat wijst erop dat een persoon aanwezig is in de zaal die als vertrouwenspersoon voor verzoeker fungeert. Verzoeker stelt dat de documenten met betrekking tot zijn psycholoog en psychiater aan zijn advocaat werden doorgegeven. Verzoekers advocaat ter terechtzitting stelt te vermoeden dat er iets fout is gegaan in de communicatie tussen verzoeker en de dominus litis.

Verzoekers advocaat ter terechtzitting betoogt verder dat onvoldoende rekening werd gehouden met de verklaringen van verzoeker en dat deze in een verkeerd daglicht werden geplaatst. Er werd ook onvoldoende rekening gehouden met zijn kwetsbaar profiel. Bovendien heeft verzoeker diabetes en had hij problemen met zijn benen en maagproblemen waarvoor hij in Griekenland niet de noodzakelijke medische zorgen kreeg. Deze zaken moeten cumulatief bekeken worden. Bij een terugkeer naar Griekenland zal hij opnieuw terechtkomen in een situatie van extreme kwetsbaarheid. Verzoeker heeft slechte ervaringen gehad in Griekenland; hij is daar aangevallen, bestolen, vond geen werk en geen psychologische en medische hulp. Op basis van de landeninformatie kan gesteld worden dat het bij een terugkeer naar Griekenland minstens even erg zo niet erger zal zijn.

Verzoeker is sinds oktober 2024 in België en heeft hier een netwerk dat hem ondersteunt. Hij heeft naast mentale steun van vrienden en kennissen ook psychologische en psychiatrische hulp. De onderbreking van deze hulp zou problematisch zijn bij een eventuele terugkeer naar Griekenland ook al is zijn ADET nog geldig in principe. Hij is bovendien zijn ADET kwijtgeraakt. De advocaat van verzoeker verwijst naar de problemen die statushouders in Griekenland kennen om een ADET te verkrijgen en de activering van zowel een AFM als een AMKA. Deze laatste is nodig voor de toegang tot gezondheidszorgen huisvesting.

Al deze punten samen tonen voldoende aan dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie van materiële deprivatie terecht zal komen. De internationale bescherming die in Griekenland gegeven werd, is niet effectief in deze zaak.

Verzoeker zelf voegt hier nog aan toe dat hij zijn vrouw en kinderen heeft achtergelaten en dat hij 7 maanden na de start van de oorlog weggegaan is uit Gaza op zoek naar een veilig leven. Hij had de bedoeling om zijn vrouw en kinderen te redden op termijn, zijn kinderen zijn ziek. Hij denkt constant aan hun situatie en dat heeft een negatief effect op zijn prestatie. Hij kan zich niet concentreren om te werken, denkt constant na en dit veroorzaakt nachtmerries. Verzoeker verklaart 5 à 6 dagen geleden voor de laatste keer bij de psychiater geweest te zijn en een medicatievoorschrift gekregen te hebben. Verzoeker werkt niet op dit moment. Hij heeft rugproblemen en krijgt hiervoor ook kinesitherapie."

5.1. De aanvullende nota van die verzoeker op 27 mei 2026 heeft bijgebracht, bevat onder andere een actualisatie van de algemene informatie die wordt toegevoegd aan het administratief dossier en die betrekking heeft op het leven van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland.

5.2. Algemene situatie voor begunstigten van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland

Beide partijen leggen verschillende rapporten voor van gespecialiseerde instellingen of organisaties die de actuele situatie van statushouders in Griekenland onderzoeken, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de Richtlijn 2011/95/EU bedoelde rechten en voordelen waarop zij als statushouders aanspraak maken (onder meer m.b.t. werk, huisvesting, sociale voorzieningen en gezondheidszorg), als wat betreft de toegang tot deze rechten en voordelen. Ook de situatie van statushouders bij terugkeer naar Griekenland na verblijf elders buiten het Griekse grondgebied wordt hierin belicht en besproken.

Uit de verstreekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit het geheel van de informatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigten van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange

wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, dat gericht is op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders. In februari 2022 heeft Griekenland een nationale strategie voor integratie vastgesteld waarin de noodzaak van een alomvattende integratieaanpak wordt erkend. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een soepele integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumentatie (zoals de gezondheidsverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en scholing, toegang tot huisvesting en in het algemeen een gebrek aan huisvesting in Griekenland (*"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om hun rechten en voordelen als statushouder in Griekenland te doen gelden, zoals deze voortvloeien uit artikelen 24 tot en met 35 van de Richtlijn 2011/95/EU en die hen toegang verschaffen tot basisvoorzieningen, zoals toegang tot werk, huisvesting, gezondheidszorg, en sociale voorzieningen.

Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een AFM, al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale voorzieningen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 264-266). Naast voormelde documenten hebben statushouders in Griekenland ook een reisdocument nodig om een bankrekening te openen of om toegang te hebben tot het platform van het ministerie van Financiën (AADE) en het online belastingplatform 'Taxisnet' (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 256-257). Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 253-257).

Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en verlengen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals toegang tot gezondheidszorg, huisvesting, sociale voorzieningen, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een verdere evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Zeker wanneer statushouders terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken, kunnen zij geconfronteerd worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Het al dan niet hebben van een geldige ADET is immers een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land. Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden,

het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale voorzieningen en de huisvesting.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland ernstig en moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de behandelingsduur van de procedures voor de afgifte of verlenging van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociale uitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precare omstandigheden kunnen terechtkomen.

Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer op dit ogenblik nog steeds precair en problematisch kan zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd.

De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

De voormelde landeninformatie over de situatie van statushouders in Griekenland volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precare situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van een verzoeker, aan zijn individueel profiel en zijn vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in zijn eigen basisbehoeften te voorzien.

Hierbij moet nog aan worden toegevoegd dat, wat deze individuele omstandigheden verder betreft, de recente wetswijzigingen in Griekenland een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en

voordelen verder blijken te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld, alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 54).

5.3. De vaststelling dat verzoeker als statushouder voor zijn vertrek uit Griekenland zich niet in een situatie van verregaande materiële deprivatie bevond, sluit niet uit dat er actueel een ernstig risico daartoe aannemelijk wordt gemaakt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt immers dat de beoordeling of de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest, zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar ook een toekomstgerichte beoordeling vereist van het risico om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het al dan niet hebben van een geldige ADET, AFM en AMKA is een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland om dakloos te worden of om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het ontbreken van één van deze documenten dient in aanmerking te worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland. Hierboven werd reeds vastgesteld dat wat de individuele omstandigheden van een statushouder in Griekenland betreft de recente wetswijzigingen in Griekenland een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder blijken te bemoeilijken en dat ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs lijken te verhinderen.

5.4. Vooreerst nagegaan te worden of verzoeker al dan niet specifieke elementen aanbrengt waaruit voor hem een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie.

Het Hof van Justitie heeft niet heeft gedefinieerd welke elementen een “*bijzondere kwetsbaarheid*” vormen die moeten worden onderzocht om te bepalen of een verzoeker om internationale bescherming, in het geval van een terugkeer naar de lidstaat die hem een internationale beschermingsstatus heeft verleend, zich in een zodanige situatie zou bevinden dat hij “*vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie*”. In dit verband merkt de Raad op dat artikel 20, derde lid van de Richtlijn 2011/95/EU, dat betrekking heeft op de “*Algemene bepalingen*” in hoofdstuk VII van deze richtlijn, getiteld “*Kenmerken van de internationale bescherming*”, als volgt luidt: “*3. Bij de toepassing van dit hoofdstuk houden de lidstaten rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen die lijden aan een geestesziekte en personen die folteringen hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld blootgesteld zijn*”.

De Raad benadrukt dat bovengenoemde opsomming wordt voorafgegaan door het woord “*zoals*” en dus slechts als voorbeeld en niet als exhaustief kan worden beschouwd. Bovendien acht de Raad het overeenkomstig het vierde lid van het bovengenoemde artikel 20, dat bepaalt dat “*(l)id 3 (...) uitsluitend van toepassing (is) op personen die volgens een individuele beoordeling van hun situatie bijzondere behoeften hebben*”, passend om rekening te houden met alle elementen die verzoeker met betrekking tot zijn persoonlijke situatie heeft aangebracht. Op dit punt acht de Raad de algemene situatie in de lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend een belangrijk onderdeel van de persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming die deze bescherming in die lidstaat reeds geniet. Hoe problematischer de situatie van begunstigden van internationale bescherming in de genoemde lidstaat na een analyse op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens blijkt

te zijn, des te minder zal van de verzoeker kunnen worden geëist dat hij specifieke elementen aanbrengt die in zijn hoofdte een “*bijzondere kwetsbaarheid*” aantonen in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Ongeacht enige persoonlijke doelbewuste keuze, moet rekening moet worden gehouden met elementen die niet worden betwist en moet in het kader van een toekomstgerichte beoordeling worden nagegaan of verzoeker bij terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften.

In de hierboven vermelde beschikking werd gesteld dat bij verzoeker geen sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak. Uit zijn verklaringen en de bij het CGVS neergelegde documenten konden immers geen actuele ernstige medische of psychologische problemen blijken die zijn zelfstandig functioneren beïnvloeden.

Uit de door verzoeker door middel van zijn aanvullende nota neergelegde documenten blijkt dat verzoekende partij heden niet enkel psychologisch, maar ook psychiatrisch opgevolgd wordt. Uit deze documenten blijkt dat verzoekende partij op 21 mei 2026 nog een afspraak had bij de psychiater en dat die dag ook medicatie voorgeschreven werd. Daarnaast bevat de aanvullende nota ook een document van 24 februari 2026 waaruit blijkt dat verzoekende partij op dat ogenblik reeds drie consultaties gehad had bij de psychiater. Dit document stelt verder dat verzoeker lijdt aan angsten die zich uiten in slapeloosheid en overpeinzingen. Verder legt verzoeker een document neer van 15 januari 2026 waarop alle data staan waarop hij langsgedaan is bij de psycholoog voor behandeling. Hieruit blijkt dat verzoeker reeds sinds januari 2025 ongeveer maandelijks naar de psycholoog gaat. Hierin wordt ook gesteld dat verzoeker lijdt aan een depressie en PTSD. Uit het betalingsbewijs van 21 mei 2026 van de dienst psychiatrie Saint Jean blijkt dat verzoekende partij betaalde voor een dienstverlening bij deze dienst wat zijn verklaringen ter terechtzitting dat hij nog steeds door een psychiater en psycholoog wordt begeleid, ondersteunt. Deze stukken liggen in het verlengde van het attest van 9 juni 2025 dat reeds voorlag en dat melding maakt van een ernstige depressie een staat van post-traumatische stress en bevestigen de actualiteit van de psychologische problemen van verzoekende partij, waartoe bij het opstellen van de beschikking van de Raad niet kon worden besloten.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoekende partij zowel door een psycholoog en een psychiater wordt begeleid en dat hem medicatie voorgeschreven wordt door de psychiater. Hieruit blijkt minstens dat verzoeker kampt met ernstige psychologische problemen.

Er kan, gelet op het voorgaande, in de huidige stand van zaken niet langer uitgesloten worden dat bij verzoekende partij sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar verhindert haar rechten als statushouder in Griekenland te doen gelden.

Bijkomend dient erop gewezen te worden dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde nooit over een AMKA beschikt te hebben in Griekenland (NPO, p. 6 en 9). Het bezit van een AMKA is een noodzakelijke voorwaarde voor toegang tot de arbeidsmarkt, tot gezondheidszorg, tot de sociale voorzieningen en voor registratie bij de openbare dienst voor arbeidsvoorziening.

Sinds de AMKA-verordening van 23 december 2023 is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van “*een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt*”. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP (dienstencentrum voor burgers) of e-EFKA (nationaal fonds voor sociale zekerheid). Sinds 22 december 2024 vallen de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Om de daarbij horende rechten van o.m. gezondheidszorg en sociale voorzieningen te genieten, moet dit AMKA-nummer vervolgens worden geactiveerd. In tegenstelling tot wat in de wet is bepaald, kunnen statushouders hun AMKA niet onder dezelfde voorwaarden activeren als Griekse burgers. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders hun wettelijk verblijf alsook hun (daadwerkelijk) verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daartoe moeten worden voorgelegd. Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat artikel 6 (5) uitdrukkelijk stipuleert dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23; nota

verwerende partij over de AMKA-wetgeving in Griekenland van 5 januari 2026 en de vertaling van de AMKA-verordening). Een bewijs van (daadwerkelijk) verblijf in Griekenland kan bestaan uit onder meer één van de volgende documenten: een fiscaal woonplaatsattest, eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van gratis concessie of inwoning, verblijfsbewijs in het kader van bepaalde huisvestingsprogramma's, certificaat van verblijf in een studentenaccommodatie,.... Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een bewijs van werk voorleggen, zoals een certificaat van aanwerving van een werkgever (een "*employment hiring certificate from an employer*" in de Engelse vertaling van de reeds geciteerde AMKA-verordening; in het "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*" van september 2024 worden ook de termen "*intentieverklaring van een werkgever*" en "*werkgeversverklaring*" gebruikt), een arbeidsovereenkomst die is *geüpload* in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI), een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen of een bewijs van studie.

Met deze laatste voorwaarde behandelt de Griekse wet statushouders anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden.

De eis dat alle statushouders een certificaat van aanwerving van een werkgever of een in ERGANI *geüpload* arbeidscontract of een verklaring van zelfstandig ondernemerschap van de bevoegde belastingdienst moeten indienen voor de activering van de AMKA, heeft tot gevolg dat statushouders die nog niet legaal werken of vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, automatisch worden uitgesloten van toegang tot openbare gezondheidszorg en sociale voorzieningen.

De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een 'geldige' verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie *infra*) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA.

Daarnaast volgt uit artikel 7, lid 1, c) van de AMKA-verordening dat de AMKA eveneens wordt gedeactiveerd wanneer er niet langer sprake is van een actueel verblijf in Griekenland. Een AMKA wordt volgens artikel 8 van de AMKA-verordening gereactiveerd als aan de voorwaarden van artikelen 5 en 6 van de verordening is voldaan ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22; *Country Report: Greece. Update 2024*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202, 266-267). Verzoeker diende een verzoek om internationale bescherming in België in op 31 oktober 2024 zodat het legaal verblijf van verzoekende partij in Griekenland sindsdien onderbroken is en niet kan uitgesloten worden dat, zelfs in de hypothese dat hij een AMKA-nummer kreeg en erin zou geslaagd zijn dit te activeren tijdens zijn verblijf in Griekenland, dit ondertussen gedeactiveerd is.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekende partij geen concreet bewijs levert dat hij zijn ADET is kwijtgeraakt, zoals hij beweert, maar ook dat statushouders een vervangkaart kunnen krijgen in geval van verlies van de gedrukte verblijfsvergunning, waarbij het Asielbureau ongeveer vier maanden na de kennisgeving van de aangifte van verlies bij de politie, een beslissing neemt over de afgifte van een verblijfsvergunning. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de objectieve informatie geen melding maakt van soortgelijke problemen als diegene waarmee statushouders wiens verblijfsvergunning is verlopen en die naar Griekenland moeten terugkeren, worden geconfronteerd. De beschikbare bronnen maken evenwel ook melding van het feit dat de verblijfsvergunning officieel ongeldig is van zodra aangifte van verlies is gedaan bij de politie (RSA, "*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", 7 april 2025, p. 17). Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat statushouders in het bezit worden gesteld van een document in afwachting van het afleveren van het duplicaat van hun verblijfsvergunning dat hen toegang verleent tot de rechten en voordelen verbonden aan hun internationale beschermingsstatus. Vermits een geldige ADET een cruciaal document is voor statushouders om daadwerkelijk toegang te krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan hun internationale beschermingsstatus en ook de aflevering van dergelijk duplicaat verschillende maanden in beslag kan nemen, kan de stelling van commissaris-generaal dat statushouders die niet meer over hun gedrukte verblijfsvergunning beschikken niet met soortgelijke problemen zouden geconfronteerd worden als statushouders wiens verblijfsvergunning verstrekt is, niet worden onderschreven op basis van de beschikbare landeninformatie.

Uit het rapport RSA, *"Recognised refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, april 2025 blijkt onder meer ook dat belemmeringen voor de toegang tot een AMKA directe gevolgen hebben voor de toegang van begunstigden van internationale bescherming tot gezondheidszorg in Griekenland, aangezien zij hierdoor worden uitgesloten van essentiële behandelingen die niet als spoedeisende gezondheidszorg worden beschouwd (RSA, *"Recognised refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, april 2025, p. 35).

De AMKA-verordening zorgt er verder voor dat statushouders met een AMKA-nummer, die evenwel nog niet werken of niet kunnen werken omwille van hun gezondheidstoestand of leeftijd (bijvoorbeeld ouderen) en dus hun AMKA niet kunnen activeren, in principe worden uitgesloten van gratis toegang tot de publieke gezondheidszorg.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat personen zonder AMKA of actieve AMKA niet geheel verstoken zijn van toegang tot gezondheidszorg, maar dat dit beperkt is tot spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat zij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaan. Statushouders zonder (actieve) AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een NGO. Personen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra. Echter blijkt uit deze informatie ook dat personen met meerdere administratieve obstakels geconfronteerd worden waardoor het hen aangeraden wordt om een beroep te doen op NGO's.

Gelet op de ernstige psychologische en psychiatrische problematiek bij verzoekende partij die gestaafd wordt door documenten, rijst de vraag of hij in staat zal zijn om deze administratieve obstakels te overwinnen. De meest recente informatie bijgebracht door beide partijen geeft bovendien aan dat de capaciteit van NGO's om statushouders te ondersteunen zeer beperkt lijkt te zijn onder meer als gevolg van het stopzetten van subsidies. Bovendien is het geenszins duidelijk of de psychologische en psychiatrische opvolging die voor verzoeker vereist is, onder de spoedeisende hulp en medicatie valt waarop ook personen zonder (actieve) AMKA recht hebben.

Er kan gelet op de ernstige psychologische problemen van verzoekende partij zoals dit onder meer blijkt uit de documenten die niet voorlagen op het ogenblik van het opstellen van de beschikking van de Raad, niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekende partij in staat kan worden geacht om de moeilijkheden waarmee zij als terugkerende statushouder geconfronteerd kan worden, het hoofd te bieden zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Hierboven werd reeds besloten dat bij de beoordeling van de voorzienbare levensomstandigheden van statushouders in geval van terugkeer naar Griekenland, wat de individuele omstandigheden van de verzoeker betreft, de recente wetswijzigingen in Griekenland een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder blijken te bemoeilijken.

Gelet op het geheel van de voorliggende elementen – met name (i) de actuele landeninformatie waaruit onder meer blijkt dat de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland erg precair kan zijn, waardoor zij kunnen terechtkomen in moeilijke en schrijnende levensomstandigheden met belemmeringen inzake de toegang tot onder andere socio-economische en medische hulp, (ii) de administratieve obstakels waarmee verzoeker kan worden geconfronteerd bij terugkeer, zoals de obstakels bij het verkrijgen en activeren van zijn AMKA alsook het gebrek aan toegang tot gezondheidszorg, de arbeidsmarkt en sociale bijstand (iii) het gegeven dat verzoekende partij kampt met ernstige psychologische problemen wat onder meer blijkt uit de recente medische documenten waaruit blijkt dat zij psychiatrisch opgevolgd wordt, waardoor niet langer uitgesloten kan worden dat bij verzoekende partij sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar verhindert haar rechten als statushouder in Griekenland te doen gelden, acht de Raad een verder en gedegen onderzoek van de situatie van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming bij terugkeer naar Griekenland aangewezen.

Op basis van het voorgaande kan in deze stand van zaken immers niet worden uitgesloten dat verzoekende partij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, omwille van haar bijzondere kwetsbaarheid, kan terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Er dringt zich een verder en gedegen onderzoek op naar de door verzoekende partij aangevoerde elementen die haar desgevallend zouden (kunnen) verhinderen om haar rechten afdoende te doen gelden, verbonden

aan de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland, en/of waardoor zij zou kunnen worden blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest.

Zoals reeds aangehaald blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker om internationale bescherming in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 54).

Gelet op bovenstaande vaststellingen oordeelt de Raad dat in de huidige stand van zaken niet kan worden bevestigd dat de voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° lid van de Vreemdelingenwet zijn vervuld.

6. De Raad wijzigt, gelet op hetgeen voorafgaat, zijn standpunt van de beschikking.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven en de argumenten van de commissaris-generaal die niet verschijnt noch vertegenwoordigd is ter terechtzitting en geacht wordt in te stemmen, niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 juni 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET